

Arrest

**nr. 338 864 van 7 januari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2025 met referentenummer 130591.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat AUNDU BOLABIKA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 8 januari 2025 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 juni 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 4 juli 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u op 07 juli 1995 geboren bent in Mbanza – Congo, provincie Zaire, en over de Angolese nationaliteit beschikt. U behoort tot de Bakongo etnie en bent Pentecostal qua religie.

Vanwege het overlijden van uw moeder verhuist u in 2021 naar Luanda en vestigt u er zich bij uw vader in Bairro 11 de Novembro. In februari 2022 huurt u een eigen woning in de wijk Viana, Luanda.

Op 05 november 2024 gaat u met uw vriendin A.M. en haar echtgenoot J.P. naar een evenement. J.P. heeft er ook afgesproken met L., een man die deze bijnaam kreeg vanwege zijn lichtgekleurde huid. J.P. zou een reisprocedure in gang zetten voor L., maar vanwege de lange duurtijd eiste laatstgenoemde zijn geld terug. De geldoverdracht zou plaatsvinden op het evenement. Een zwarte auto met getinte ruiten komt aan. Vier mannen stappen uit, waarvan twee gekleed in een SIC uniform en twee in burgerkledij. Ze laten blijken dat L. gezocht wordt door T.M., een commandant van het PIR (Polícia de Intervenção Rápida) te Angola, en arresteren zowel hem als J.P.. A. vraagt wat er aan de hand is en krijgt het antwoord dat ze dient langs te komen op het politiekantoor om dat te weten te komen. Jullie bezoeken zes politiekantoren, maar niemand weet van iets. De familie van J. en A. gaan uit van een kidnaping. Twee dagen later worden de twee levenloze lichamen van J. en L. teruggevonden in de wijk Kiaxi. Kort nadien komt u via via te weten dat A. ook gekidnapt werd. Twee dagen later merkt u op dat dezelfde auto die betrokken was bij de kidnaping van J. en L. aan uw huis staat. U weet niet wie in de auto zit. Wanneer u terugkomt van de markt vertelt uw buurvrouw dat er mannen met uw foto langskwamen, vragend naar uw verblijfplaats. U blijft die nacht bij uw zus S. slapen. Later vertelt uw buurvrouw dat er werd ingebroken in uw huis, maar dat er niets werd gestolen of meegenomen. Uit angst duikt u diezelfde maand nog onder bij uw broers in de gemeente N'dalatando in de provincie Cuanza Norte.

Gezien T.M. een invloedrijke man is, en u er van uitgaat dat hij u op deze manier gemakkelijk zal vinden en eveneens zal kidnappen, wenst u Angola zo snel mogelijk te verlaten. Uw zus S. en An. regelen uw reisvisum voor België. U bent op geen enkele manier betrokken en weet zelfs niet hoe men een visum aanvraagt. Op 06 januari 2025 verlaat u Angola per vliegtuig, in het gezelschap van An.. Bij aankomst in België keert hij meteen terug naar Angola en neemt uw paspoort mee. Op 08 januari 2025 verzoekt u de Belgische instanties om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Angolese geboorteakte neer, d.d. 11 mei 2012.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gekidnapt en gedood te worden door (één van de mannen van) T.M., een invloedrijke commandant van het PIR, omdat u getuige was van de kidnaping van L. en J.P., dewelke later dood werden aangetroffen. Uw vriendin A.M., die ook getuige was, werd eveneens gekidnapt (notities van het persoonlijk onderhoud op 19 juni 2025 (verder: NPO), p. 10 - 11, 14 – 16, 23).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U blijkt de Belgische instanties die verantwoordelijk zijn voor het verwerken van uw verzoek om internationale bescherming bewust te misleiden door frauduleuze verklaringen af te leggen wat betreft uw reisweg en (eerder aangevraagde) reisdocumenten, hetgeen ook meteen uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging een ernstige deuk geeft:

-Bij het afleggen van uw verklaringen bij DVZ verklaart u dat uw paspoort werd geregeld door de smokkelaar en dat u het document nooit in eigen handen heeft gehad (zie verklaring DVZ, d.d. 17 april 2025, p. 10 – 11, vraag 25).

-Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u initieel vast aan uw eerder afgelegde verklaringen, nl. dat u geen stappen heeft ondernomen om het paspoort te bekomen waarmee u naar België bent gereisd. U heeft het reisdocument zogenaamd nooit in handen gehad en tracht dit hard te maken door te beweren dat u niet eens zeker bent of het paspoort al dan niet uw naam bevatte (NPO, p. 11 – 12).

-Na enige bijvragen geeft u uiteindelijk toe dat u ongeveer twee jaar geleden een nieuw paspoort verkreeg in Luanda, én dat dit paspoort werd gebruikt voor uw reis naar België (NPO, p. 12 - 13).

-U blijft volharden dat u op geen enkele manier betrokken was bij het verkrijgen van uw visum voor België, aan de hand van laatstgenoemd paspoort. Zelfs indien dat waar zou zijn, is het bijzonder vreemd dat u hierover geen enkele afspraak zou hebben gemaakt met uw zus S. of An., zelfs niet met betrekking tot een terugbetaling (NPO, p. 12 - 14).

-U onthoudt zich van enige kennis over het aanvragen van een visum in het algemeen. U heeft nooit eerder een visum aangevraagd (NPO, p. 13, 17). Nochtans werd op basis van uw vingerafdrukken een visumaanvraag teruggevonden waarbij gebruik werd gemaakt van een paspoort dat geldig is van 13 april 2023 tot 13 april 2033, en dus het paspoort waarvan u toegang het twee jaar eerder te hebben verkregen. Bovendien blijkt uit meer gedetailleerde informatie omtrent deze visumaanvraag dat u deze indiende op 10 juli 2024, ruim voor de vervolgingsfeiten die u ertoe hebben aangezet om Angola te verlaten zich zouden hebben afgespeeld – november 2024 (NPO, p. 10, 15; zie blauwe map in administratief dossier). **Dit wekt dan ook sterk de indruk dat u het land omwille van andere doeleinden wilde verlaten.**

-Overigens onbeert het alle logica dat u als opgeleide, volwassen vrouw tijdens uw vlucht naar België zou worden bijgestaan door een smokkelaar die bij aankomst in België dan nog eens onmiddellijk terugkeerde naar Angola en daarbij uw paspoort, dat dan toch op uw eigen naam bleek te staan, weer meenam (NPO, p. 7, 13; verklaring DVZ, d.d. 17 april 2025, p. 10, vraag 25).

De geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de feiten die u voorstelt wordt volledig onderuit gehaald door uw gebrek aan kennis hieromtrent:

=>Uw verklaringen stroken niet met de algemene informatie die ter beschikking staat van het CGVS betreffende de dood van J.P.:

-U verklaart dat J.P. en L. op 05 november 2024 werden meegenomen (NPO, p. 14 – 15). Uit internetartikels en info op sociale media blijkt echter dat J.P. verdween op 08 november 2024 (zie blauwe map in administratief dossier).

-U stelt dat J.P. en L. onverwacht werden gearresteerd door het PIR (Policia de Intervenção Rapida) en nadien vermist waren (NPO, p. 11, 14 – 15) terwijl in de internetartikels en info op sociale media te lezen valt dat J.P. na een telefoontje van een onbekende persoon op eigen initiatief naar de auto van de onbekende beller ging en instapte waarna hij vermist raakte en later dood werd aangetroffen (zie blauwe map in administratief dossier).

-In geen van de artikels of berichten staat te lezen dat het incident plaatsvond gedurende een evenement, maar wel dat J.P. zich in een supermarkt bevond wanneer hij het telefoontje ontving (NPO, p. 18 – 19; zie blauwe map in administratief dossier).

-In geen van de artikels of berichten staat te lezen dat er ook twee vrouwen, laat staan de echtgenote van de overledene, betrokken waren bij het incident (NPO, p. 14 – 15, 23; zie blauwe map in administratief dossier).

=>U bent bijzonder vaag over de situatie die de bodem vormt van uw opgeworpen vrees voor vervolging, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de feiten des te meer bevestigt:

-L., de man die initieel werd gezocht door T.M., is u onbekend. U zag hem voor het eerst in de bar waar hij en J.P. werden gearresteerd. U kent niet eens zijn werkelijke naam. L. is een bijnaam (NPO, p. 5, 15, 17 - 18).

-U kent de reden waarom L. gezocht werd door T.M. niet (NPO, p. 18).

-U weet evenmin waarom J.P. werd opgepakt. U gokt dat de mannen die hen arresteerden vermoedden dat J. en L. tot dezelfde "groep" behoorden. U kan niet specificeren welke of wat voor groep u bedoelt (NPO, p. 18 - 19). Er kan nochtans verwacht worden dat u hier enig onderzoek naar gedaan zou hebben nu hun verdwijning aan de basis van uw vrees voor vervolging ligt.

-Hoewel u A.M. beschouwt als familie kwam u louter via via te weten dat zij werd gekidnapt in navolging van haar getuigenis van het incident in de bar waarbij haar echtgenoot J.P. en L. werden gearresteerd. Meerdere malen aangedrongen om de context te beschrijven waarin u te weten kwam dat zij werd gearresteerd, kan u hier geen informatie over geven. U weet niet waar u zich bevond op dat moment, noch kan u benoemen van wie u dit hoorde. Wat er precies met haar is gebeurd, en wanneer, is u eveneens onbekend. U heeft geen enkele stap ondernomen om hier informatie over te bekomen. Nochtans is dit voor u de finale aanleiding geweest om het land zo spoedig mogelijk te ontvluchten en kan er dus wel degelijk verwacht worden dat u hier enig onderzoek naar gedaan zou hebben (NPO, p. 9, 15 – 16, 20 - 21).

=>Bovenstaande vaststellingen worden verder onderstreept door het feit dat u uw opgeworpen vrees voor vervolging geenszins weet te individualiseren:

-U vertelt dat enkele dagen na de kidnapping van A. dezelfde wagen als bij de arrestatie van J.P. en L. voor uw deur stond, maar dat u nooit persoonlijk in contact bent gekomen met de personen die in de wagen zaten. Het is overigens volstrekt absurd dat zij zouden wachten tot u naar de markt bent om vervolgens uit te stappen en met uw foto langs te gaan bij uw buurvrouw, vragend naar uw verblijfplaats. Bovendien heeft u van dit, nochtans essentiële element, geen melding gemaakt tijdens het uiteenzetten van uw vervolgingsfeiten bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) (NPO, p. 15, 22; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 17 april 2025, vraag 3.5).

-U duikt gedurende anderhalve maand onder bij uw broers in de gemeente N'dalatando in de provincie Cuanza Norte, maar maakt er geen enkel feit mee waaruit u zou kunnen afleiden dat u werkelijk vervolging dient te vrezen (NPO, p. 10 – 11).

-U bent persoonlijk nooit in contact gekomen met T.M. of één van zijn mannen, laat staan dat u door hen werd bedreigd (NPO, p. 11; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 17 april 2025, vraag 3.5).

-Ondanks de contacten die u heeft met uw vader, broers en zussen – die nog in Angola verblijven – heeft u sinds uw aankomst in België geen signalen ontvangen dat men er naar u op zoek is (NPO, p. 6 – 7; 23).

Ter conclusie kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde Angolese geboorteakte staft louter en alleen uw identiteitsgegevens, dewelke in bovenstaande niet ter discussie staan.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 juni 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsprincipes".

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft op welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10

oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart de kidnappers van haar kennissen te vrezen, die in Angola invloedrijk zijn. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U blijkt de Belgische instanties die verantwoordelijk zijn voor het verwerken van uw verzoek om internationale bescherming bewust te misleiden door frauduleuze verklaringen af te leggen wat betreft uw reisweg en (eerder aangevraagde) reisdocumenten, hetgeen ook meteen uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging een ernstige deuk geeft:

-Bij het afleggen van uw verklaringen bij DVZ verklaart u dat uw paspoort werd geregeld door de smokkelaar en dat u het document nooit in eigen handen heeft gehad (zie verklaring DVZ, d.d. 17 april 2025, p. 10 – 11, vraag 25).

-Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u initieel vast aan uw eerder afgelegde verklaringen, nl. dat u geen stappen heeft ondernomen om het paspoort te bekomen waarmee u naar België bent gereisd. U heeft het reisdocument zogenaamd nooit in handen gehad en tracht dit hard te maken door te beweren dat u niet eens zeker bent of het paspoort al dan niet uw naam bevatte (NPO, p. 11 – 12).

-Na enige bijvragen geeft u uiteindelijk toe dat u ongeveer twee jaar geleden een nieuw paspoort verkreeg in Luanda, én dat dit paspoort werd gebruikt voor uw reis naar België (NPO, p. 12 - 13).

-U blijft volharden dat u op geen enkele manier betrokken was bij het verkrijgen van uw visum voor België, aan de hand van laatstgenoemd paspoort. Zelfs indien dat waar zou zijn, is het bijzonder vreemd dat u hierover geen enkele afspraak zou hebben gemaakt met uw zus S. of An., zelfs niet met betrekking tot een terugbetaling (NPO, p. 12 - 14).

-U onthoudt zich van enige kennis over het aanvragen van een visum in het algemeen. U heeft nooit eerder een visum aangevraagd (NPO, p. 13, 17). Nochtans werd op basis van uw vingerafdrukken een visumaanvraag teruggevonden waarbij gebruik werd gemaakt van een paspoort dat geldig is van 13 april 2023 tot 13 april 2033, en dus het paspoort waarvan u toegaf het twee jaar eerder te hebben verkregen. Bovendien blijkt uit meer gedetailleerde informatie omtrent deze visumaanvraag dat u deze indiende op 10 juli 2024, ruim voor de vervolgingsfeiten die u ertoe hebben aangezet om Angola te verlaten zich zouden hebben afgespeeld – november 2024 (NPO, p. 10, 15; zie blauwe map in administratief dossier). **Dit wekt dan ook sterk de indruk dat u het land omwille van andere doeleinden wilde verlaten.**

-Overigens onbeert het alle logica dat u als opgeleide, volwassen vrouw tijdens uw vlucht naar België zou worden bijgestaan door een smokkelaar die bij aankomst in België dan nog eens onmiddellijk terugkeerde naar Angola en daarbij uw paspoort, dat dan toch op uw eigen naam bleek te staan, weer meenam (NPO, p. 7, 13; verklaring DVZ, d.d. 17 april 2025, p. 10, vraag 25).

De geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de feiten die u voorstelt wordt volledig onderuit gehaald door uw gebrek aan kennis hieromtrent:

=>Uw verklaringen stroken niet met de algemene informatie die ter beschikking staat van het CGVS betreffende de dood van J.P.:

-U verklaart dat J.P. en L. op 05 november 2024 werden meegenomen (NPO, p. 14 – 15). Uit internetartikels en info op sociale media blijkt echter dat J.P. verdween op 08 november 2024 (zie blauwe map in administratief dossier).

-U stelt dat J.P. en L. onverwacht werden gearresteerd door het PIR (Polícia de Intervenção Rápida) en nadien vermist waren (NPO, p. 11, 14 – 15) terwijl in de internetartikels en info op sociale media te lezen valt dat J.P. na een telefoontje van een onbekende persoon op eigen initiatief naar de auto van de onbekende beller ging en instapte waarna hij vermist raakte en later dood werd aangetroffen (zie blauwe map in administratief dossier).

-In geen van de artikels of berichten staat te lezen dat het incident plaatsvond gedurende een evenement, maar wel dat J.P. zich in een supermarkt bevond wanneer hij het telefoontje ontving (NPO, p. 18 – 19; zie blauwe map in administratief dossier).

-In geen van de artikels of berichten staat te lezen dat er ook twee vrouwen, laat staan de echtgenote van de overledene, betrokken waren bij het incident (NPO, p. 14 – 15, 23; zie blauwe map in administratief dossier).

=>**U bent bijzonder vaag over de situatie die de bodem vormt van uw opgeworpen vrees voor vervolging, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de feiten des te meer bevestigt:**

-L., de man die initieel werd gezocht door T.M., is u onbekend. U zag hem voor het eerst in de bar waar hij en J.P. werden gearresteerd. U kent niet eens zijn werkelijke naam. L. is een bijnaam (NPO, p. 5, 15, 17 - 18).

-U kent de reden waarom L. gezocht werd door T.M. niet (NPO, p. 18).

-U weet evenmin waarom J.P. werd opgepakt. U gokt dat de mannen die hen arresteerden vermoedden dat J. en L. tot dezelfde “groep” behoorden. U kan niet specificeren welke of wat voor groep u bedoelt (NPO, p. 18 - 19). Er kan nochtans verwacht worden dat u hier enig onderzoek naar gedaan zou hebben nu hun verdwijning aan de basis van uw vrees voor vervolging ligt.

-Hoewel u A.M. beschouwt als familie kwam u louter via via te weten dat zij werd gekidnapt in navolging van haar getuigenis van het incident in de bar waarbij haar echtgenoot J.P. en L. werden gearresteerd. Meerdere malen aangedrongen om de context te beschrijven waarin u te weten kwam dat zij werd gearresteerd, kan u hier geen informatie over geven. U weet niet waar u zich bevond op dat moment, noch kan u benoemen van wie u dit hoorde. Wat er precies met haar is gebeurd, en wanneer, is u eveneens onbekend. U heeft geen enkele stap ondernomen om hier informatie over te bekomen. Nochtans is dit voor u de finale aanleiding geweest om het land zo spoedig mogelijk te ontvluchten en kan er dus wel degelijk verwacht worden dat u hier enig onderzoek naar gedaan zou hebben (NPO, p. 9, 15 – 16, 20 - 21).

=>**Bovenstaande vaststellingen worden verder onderstreept door het feit dat u uw opgeworpen vrees voor vervolging geenszins weet te individualiseren:**

-U vertelt dat enkele dagen na de kidnapping van A. dezelfde wagen als bij de arrestatie van J.P. en L. voor uw deur stond, maar dat u nooit persoonlijk in contact bent gekomen met de personen die in de wagen zaten. Het is overigens volstrekt absurd dat zij zouden wachten tot u naar de markt bent om vervolgens uit te stappen en met uw foto langs te gaan bij uw buurvrouw, vragend naar uw verblijfplaats. Bovendien heeft u van dit, nochtans essentiële element, geen melding gemaakt tijdens het uiteenzetten van uw vervolgingsfeiten bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) (NPO, p. 15, 22; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 17 april 2025, vraag 3.5).

-U duikt gedurende anderhalve maand onder bij uw broers in de gemeente N'dalatando in de provincie Cuanza Norte, maar maakt er geen enkel feit mee waaruit u zou kunnen afleiden dat u werkelijk vervolging dient te vrezen (NPO, p. 10 – 11).

-U bent persoonlijk nooit in contact gekomen met T.M. of één van zijn mannen, laat staan dat u door hen werd bedreigd (NPO, p. 11; zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 17 april 2025, vraag 3.5).

-Ondanks de contacten die u heeft met uw vader, broers en zussen – die nog in Angola verblijven – heeft u sinds uw aankomst in België geen signalen ontvangen dat men er naar u op zoek is (NPO, p. 6 – 7; 23).

Ter conclusie kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde Angolese geboorteakte staft louter en alleen uw identiteitsgegevens, dewelke in bovenstaande niet ter discussie staan.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 juni 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder over de internetartikels en berichten op sociale media in verband met het incident, waarbij J.P. betrokken was, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, niet verduidelijkt dat het al dan niet gaat om informatie uitgaande van een officiële pers of van betrouwbare

internetsites, dient vastgesteld dat zij zelf geen enkel objectief stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn. Waar verzoekster wijst op "*Het ontbreken van een grondig onderzoek van de context van de veiligheidssituatie en de betrokkenheid van het PIR in de omschreven gewelddadigheden*", laat zij na concreet te duiden over welke veiligheidssituatie zij het heeft en/of op welke wijze deze veiligheidssituatie op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou (kunnen) werpen. Uit deze motieven blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters persoonlijk vluchtrelaas. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom een onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie in Angola en de betrokkenheid van het PIR bij niet-geloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten op deze motieven een ander licht zou (kunnen) werpen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de voor verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten, dient voorts evenmin enig onderzoek te worden gevoerd naar een eventuele toekomstige vrees in haar hoofde om in het kader van deze vervolgingsfeiten (opnieuw) te worden gevisieerd ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster laat hieromtrent opnieuw na concreet te duiden waaruit een eventuele toekomstige vrees in haar hoofde zou (kunnen) bestaan, los van de reeds aangehaalde, doch ongeloofwaardige vervolgingsfeiten die zij reeds aanhaalde. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Waar verzoekster stelt dat "*enkel haar oplettendheid en het feit dat haar aanranders haar niet hebben gevonden en zij het geluk aan haar zijde had*", dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters belagers haar zouden opwachten in een auto, haar eerst naar de markt zouden laten gaan en vervolgens haar verblijfplaats met een foto van haar zouden gaan bevragen bij haar bureaus.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters vluchtrelaas, zoals blijkt uit voormelde, pertinente motieven uit de bestreden beslissing, stelt zich *in casu* niet de vraag naar de mogelijkheid van verzoeksters nationale autoriteiten om haar bescherming te bieden.

Voor het overige komt verzoekster, waar zij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten herhaalt en stelt dat zij wel degelijk een geloofwaardige historiek van deze feiten heeft voorgesteld, niet verder dan het volharden in haar vluchtrelaas en het tegenspreken van de pertinente gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet van aard is om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtredenen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER